

Παρισινά θεάματα.— Εἰς τὸν κῆπον τοῦ Λουξεμβούργου.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΜΕΤΑ μικρὰ σχετικῶς περίοδον ἀδρανείας, ἡ Ἰταλικὴ μουσικὴ ἀνακτᾷ τὴν παλαιὰν γονιμότητά της.

Μία μεγάλη κίνησις ἐκδηλοῦται ἀπὸ τοῦδε διὰ τὴν μελοδραματικὴν παραγωγήν, ἡ ὅποια θὰ ἐμφανισθῇ πρὸ τῶν Ἰταλικῶν θεάτρων κατὰ τὴν προτεχνή κειμερινὴν περίοδον.

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός θὰ εἴνει ἡ παράστασις τῆς «Παριζίνας», τοῦ μελοδράματος τοῦ ὅποιον τὸ μὲν λιμπρέτο ἔγραψεν ὁ δ' Ἀννούντσιο, τὴν δὲ μουσικὴν συνθέτει τώρα ὁ Μασκάνη.

«Ο Μασκάνη είνει ἐνθουσιασμένος μὲ τὸ ὑπέροχον λιμπρέτο τοῦ διασήμου ποιητοῦ καὶ συνέθεσεν ἥδη τὸ πλεῖστον μέρος τῆς μουσικῆς, τὴν ὅποιαν οἱ οἰκεῖοι τοῦ μαέστρου, οἱ εἰτυχήσαντες ὅποις τὴν ἀκούσουν, παριστῶσιν ὡς μουσικὴν πρωτότυπον καὶ ἀληθῶς ἐμπνευσμένην.

Μετὰ τὴν «Παριζίναν» θὰ ἐτοιμάσῃ ἐν ἄλλῳ μελόδραμα ὁ Μασκάνη ὀφειλόμενον εἰς λιμπρέτο τοῦ αὐτοῦ Δ' Ἀννούντσιο.

Θά φέρῃ τὸν τίτλον «Τὸ ρόδον τῆς Κύπρου».

Είνει μία τραγωδία θέματος πρωτοτύπου. Μία νεάνις, ἀντίπαλος ἐν τῷ ἔρωτι πρὸς τὴν Βασίλισσαν τῆς Κύπρου, δολοφονεῖται παρ' αὐτῆς μὲ τὸ μεθυστικὸν ὅσον καὶ τρομερὸν δηλητήριον τῶν θαυμασίων ρρόδων τῆς γοητευτικῆς νήσου τῆς Ἀφροδίτης, πνιγομένη εἰς τὸ ὅξυν ἄροιμα τοῦ ἀνθρωποκότονου κύματος τῶν ὑπερόχων ἀνέμων.

★

«Ο μουσικοσυνθέτης Φρανκέτη ἀφυπνίζεται μετὰ οὐχὶ βραχεῖαν σιγήν, ὑποσχεθεὶς εἰς τὸν μουσικὸν ἐκδοτικὸν οἶκον Σαντζόνιο ἐν μελόδραμα Ἀνατολικῆς ὑποθέσεως. Ἐχει ἥδη γράψει τὰς δύο πράξεις τούτου. Ἐχει προσέτι τελειώσει σχεδὸν ἐν Ὁρατόριον, γραφὲν ἐπὶ στίχον τοῦ Ἀγγέλου Ὁρβιέτο, μὲ ὑπόθεσιν ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς.

Καὶ ἐν ἄλλῳ ἀκόμη ἔργον τοῦ Δ' Ἀννούντσιο, ἡ περίφημος τραγωδία του «Φαίδρα» ἐνδύνεται μὲ μουσικοὺς ἥχους ἀπὸ τὸν φίλτατον τοῦ ποιητοῦ καὶ γνω-

στὸν μουσουργὸν Ἰλδεβράνδον Πιτσέτη, τὸν πολλὰ ὑποσχόμενον.

Καὶ ἐν ἔργον προσέτι τοῦ Ἀλβέρτο Γκάσκι, μουσικοῦ κριτικοῦ τῆς «Τριμπούνας», θὰ παιχθῇ κατὰ τὴν προσεχῆ περιόδον, μονότρακτον «Ἡ παράδοσις τῶν ἔπτα Πύργων».

★

Ο Τζορντάνο συνθέτει ἐν μελόδραμα Ναπολεοντίζης ὑποθέσεως, τὴν «Κυρίαν δὲν μὲ μέλλει», προσιμένον ὄπως δοῦλη διὰ πρώτην φορὰν πρὸ τοῦ κοινοῦ τῆς Νέας Υόρκης. Τὸ λιμπρέτο ἔγραψη ἀπὸ τὸν γνωστὸν λογογράφον Ρενάτο Σιμόνι.

Ο Λεονκαβάλο, μετὰ τὴν ἔκδομπν του ἀνὰ τὸ θέατρον τῆς ὀπερέττας, στρέφεται ἐκ νέου πρὸς τὸ δρῦμα. Καὶ ἔγραψεν ἥδη ἐν μελόδραμα δίπρακτον «Οἱ Ἀθίγγανοι» ἐπὶ λιμπρέτου τοῦ γνωστοῦ καὶ ἐν Ἀθήναις δημοσιογράφου Γουλλιέλμου Ἐμμανουΐλ, ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἐσπερινοῦ Ταχυδρόμου» τοῦ Μιλάνου. Τὸ μελόδραμα τοῦτο θὰ παιχθῇ τὸ πρῶτον εἰς τὸν «Ἴπποδρομὸν» τοῦ Λονδίνου κατὰ τὸν Σεπτέμβριον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ τούτου τοῦ πουστικούσθετον.

— Ἡθέλησα νὰ ἴσται θεάτρων εἰς τὴν βιαιότητα τῶν «Παλιάτσων», εἰπεν ὁ Λεονκαβάλο εἰς ἐνα μουσικὸν κριτικόν, καὶ νομίζω δτὶ τὸ κατώρθωσα μεταχειρίσμεις ὅλας τὰς νεοτέρας προόδους τῆς μουσικῆς τενικῆς.

» Ή μουσικὴ θὰ εἴνει χαρακτηριστική. Ἐμελέτησα πολλοὺς Ρουμιούνους λαϊκοὺς συνθέτας καὶ συγθέσεις, καὶ συνέδεσα τὴν μουσικὴν μου μὲ χρῶμα ἀπλοῖν καὶ ζωντανόν.

» Εἰσίγαγον μάλιστα καὶ ἐν ὄργανον νεώτατον εἰς τὴν ὁρχήστραν. Τὸ ὄργανον αὐτὸν περιλαμβάνει τὴν κλίμακα τῆς βιόλας, τοῦ βιολίου καὶ τοῦ βιολοντσέλου, ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰς χαριλᾶς νότας καὶ τὸ ὄνομαστα προσφορινῶς . . . ἀντιβιολίον (controvio-llino).» Εχει μίαν χορδὴν δίδουσαν ἔνα ήχον ζωηρόν, γλυκίν καὶ ὅξιν.

Τὸ μελόδραμα ἔχει ἔνα πρόλογον καὶ ἐν ἵντερμέτσο».